

Cristian Bădiliță

ADULMECĂRI

Jurnal din Groape

2015 – 2018

Cuprins

2015.....	9
2016.....	135
2017.....	205
2018.....	439
<i>Indice selectiv de nume și titluri.....</i>	<i>499</i>

Acest „Jurnal de urme” continuă seria alcătuită din *Nodul gordian*, *Tentația mizantropiei*, *Singurătatea păsării migratoare* și *Godul nordian*. Adulmecătorul ad-urmecător face parte din tribul călăuzelor oarbe, al profeților muți, al măscăricilor decapitați. El vânează după instinct, sufocându-și victima prin îmbrățișare. Scurmă țărâna și urmele vieții care au rămas încă neșterse, încă neacoperite de alte urme, de altă viață, de uitare, de moarte. Contemplă norii – în zori și în amurg – tânjind după un singur lucru: să devină, la ceasul convenit, urma punctiformă a unui fulger.

Un Jurnal este operă de ficțiune. Acest Jurnal duce ficțiunea până la confundarea ei cu realitatea. Orice asemănare cu persoane reale și orice identitate de nume sunt absolut întâmplătoare.

2015

*Fiecare lacrimă a ta e o moleculă din cosmos.
(Ilf și Petrov, Douăsprezece scaune)*

*1 ianuarie. Groape. O nouă carte-adulmecare? Nu cred în terapii livrești. Cred doar în ziua de ieri. În ziua mea de ieri! Ce am trăit, ce am gândit, ce am făcut, ce n-am făcut (cenamfăcut) ieri? De câțiva ani nici măcar nu mai îmbătrânesc. De câțiva ani sunt complet străin de mine, sau poate, în sfârșit, sunt eu însumi, cel „necunoscut”, vorba lui Pavel în areopag. Nelegat aproape de nimeni și de nimic, sau mai precis dezlegat de aproape toți și toate, electron, particulă cuantică rătăcită într-o bibliotecă-muzeu, gata oricând să-și ia tălpășița în alt colț al universului, dar împiedicată să o facă de propria-i acedie. Numai proștii și trândavii mor de foame, din moment ce m-am născut „dintr-o mamă-schijă și un tată-afet” (când voi fi scris acest poem?), n-am încotro, sap tranșee. Ca să mă hrănesc și să-mi hrănesc pisicile. Când ți se smulge sufletul pui în loc un „animal de companie”. ♦ *Sufletul, animal de companie*, o carte pe care mi-aș dori s-o scriu, apoi s-o ard și să-i înghit cenușa.*

*

Trăiesc tot mai des în lumea amintirilor. Pauză de prezent, pauză de viitor. Trecutul se răzbună. Astăzi, coborând cu mașina dinspre Livadă, aud pe Radio România Actualități vocea lui A.M., comunistul *science-fiction*, „mai nemuritor” ca Lenin. Prin 1981 sau 1982 am ajuns membru al unui cenaclu din... Guranda, „Selenarii”. La școala de acolo preda literatura un profesor foarte entuziast, Stelian Neagu, pasionat de SF, care adunase și „antrena” un grup de câțiva elevi. N-am înțeles niciodată cu ce se mânca „poezia SF” (cu pâine și smântână de pe Marte?), dar când scrii poezie nu mai contează catalogarea. Într-o vară s-a organizat o tabără la Guranda, în corturi, sub „înaltul patronaj” al tovarășului A.M. Acolo am trăit prima experiență... feministă. O bucureșteancă, dezghețată până la incendiu, și-a pus ochii verzi asupra mea, anexându-mă cât ai zice pește ca „iubit oficial” (aveam, amândoi, doisprezece, treisprezece ani). Mă plimba pe sub ochii tuturor, mă pupa languros, frunzos, ierbos, vântos, ploios (a plouat enorm în săptămâna aceea), îmi explica „științific” cum să o pipăi și cum să-i ating buzișoarele. Dar lecțiile n-au prea avut efect, din pricina sficiunii mele „naturele”, a ororii de spectacol public și dresaj. În plus, eu eram vrăjit de „poezia SF”, nu de buzișoarele poficioase (deși nu-mi plăceau și-i compuneam chiar poeme „clasice”, nu SF). În mai multe rânduri am încercat să-i potolesc jenantele cavalcade publice, dar fără succes. Până la urmă, văzând că nu-i încotro, am ridicat un mic zid al Berlinului între noi, dându-i de înțeles că la umbra lui ne vom simți mai bine ca „prieteni” și atât. Lacrimi torențiale, reproșuri, declarații ultimative de amor, chiar două, trei leșinuri. Era cât pe ce să capitulez (novice fiind în astfel de scenete), dar a venit masa de prânz, apoi siesta și plimbarea prin pădure, întrunirea cenaclului, iar capitularea s-a amânat.

Seara, lângă focul de tabără, ce văd? Părăsita mea ținea trufaș de mână un alt flăcăiandru, pe care-l năpădea cu îmbrățișări și pupături, în timp ce flăcăiandrul îmi arunca niște priviri atât de jenate și de umile, încât îmi venea să mă arunc eu însumi în foc pentru a nu i le mai întâlni. A doua zi a reînceput să plouă torențial, proletar, ne-am adunat într-un cort pentru a „juriza”, dar Proba inițiativă se consumase pentru mine. De atunci am început să scriu *numai* poeme SF. Dovadă: „poemele pentru păsări și extratereștri”.

2 ianuarie. Terminat de citit ultima cărămidă a lui Jean-Claude Larchet, *La vie sacramentelle*. Deși anticatolic visceral (inclusiv eu am avut parte de lecții „ortodoxe” din partea lui), Larchet publică doar la edituri catolice. Fiecare cu fondul său genetic! *Viața sacramentală*, un op de 600 de pagini. Excelente capitolele despre botez, mirungere și căsătorie. Mi-a plăcut mai ales acesta din urmă, fiindcă anulează, cu texte *à l'appui*, aberațiile așa-zis „tradiționale” despre posibilitatea dublei, triplei... căsătorii, spre deosebire de catolicism, unde unicitatea nu se pune în discuție. Și în ortodoxie, subliniază Larchet, căsătoria este „unică, o singură dată, pentru totdeauna”. Dacă te-ai căsătorit în Biserică, dacă Sfântul Duh ți-a pecetluit vrerea, atunci vrerea ta devine Vrerea lui Dumnezeu, nu mai e dorință personală, ci taină a Sfântului Duh și lui îi vei da socoteală. Cu sacramentele nu faci negoț. Dacă sunt cu adevărat sacramente. Duhul Sfânt nu se închiriază ca un frac sau ca o mașină de lux, pentru o săptămână, pentru un an sau pentru zece. Duhul Sfânt nu e negustor, nici cămătar, nici broker. El dăruiește, nu vinde. Și ce dăruiește nu mai cere sau nu mai ia înapoi. Darul rămâne dar pe vecie. Așa cum nu poți renunța la propria viață (și ea, tot dar) fără să ți-o pierzi, la fel nu poți renunța la darurile Duhului fără să pierzi Duhul însuși, adică sensul vieții. Duhul Sfânt – nu știu dacă a rostit vreun

teolog această banalitate fundamentală – Duhul Sfânt este sensul vieții pentru un creștin. Sensul pe care-l căutăm cu toții și pe care avem impresia că nu-l găsim niciodată, sau foarte, foarte rar. El ne însoțește oricum, fără să i-o cerem. Trebuie doar să fim odihniți pentru a-i simți prezența. Revin la *Viața sacramentală*. A doua „căsătorie” se celebrează în anumite condiții, greu de întrunit: fără cununii, cu rugăciuni penitențiale. Nu e o taină, ci un rit penitențial, un rit al împăcării cu Dumnezeu. La fel de importantă este discutarea, de către Larchet, a desei împărtășanii. Tot mai mulți ortodocși pledează pentru revenirea la această tradiție străveche. O liturghie fără împărtășirea credincioșilor nu are sens, e bătaie de joc. Dezbaterea urcă în epoca monahismului egiptean, când unii pustnici se împărtășeau o singură dată pe an, de Paști. „Colivarii” lui Nicodim Haghioritul au relansat-o, în secolul XVIII. Vasile cel Mare spune limpede, într-o scrisoare, că el se împărtășea de patru ori pe săptămână și că așa ar trebui să procedeze orice creștin. Ică jr. a publicat întregul dosar despre subiect la Deisis. ♦ „Metafizicienii” bășiști din Fundul Curții (Liiceanu, Patapievici, Pleșu, Baconsky *et comp.*) revin în forță pe „micile murdarele ecrane”, dovadă că, în România, definitivul e cea mai... relativă noțiune și imoralitatea, imperativ canonic. Ieri lingeau chelia lui Băsescu și tălpile lui Udrea, azi țin cursuri despre „demnitate” autovictimizându-se sub privirile fermecate ale momâii diplomate de la Digi 24. Am intrat în 2015? Să fim serioși! Suntem în veșnicul 1980, care va mai dura, probabil, jumătate de secol.

4 ianuarie. A nins îmbelșugat, grădina, strada, sub nămeți. Am făcut doi oameni de zăpadă, pe care i-am îmbrăcat în tricourile împoemate. Unul poartă ochelari de soare, celuilalt i-am pus un măr roșu pe cap. Trei ceasuri am împodobit pomii, gardul, tufele de boxus cu planșe. Când voi avea timp și pentru

această expoziție de Fotopoeme? Cum am ajuns „desenator de poeme”? Plecând de la un carnet primit cadou acum doi ani. Ca să-i găsec un rost, l-am umplut cu poeme scrise de mână, desenate, pictate. În total: 160 de pagini. L-am botezat *Poem iconostas*. Ulterior, fragmente din acest *Poem iconostas* au devenit planșe format A4 sau A3. Scriam, pictam, hașuram, compuneam ascultând ceasuri întregi Sonatele pentru pian și vioară ale lui Mozart interpretate de Radu Lupu și Szymon Goldberg. Trei sau patru luni am fost în transă. Au ieșit peste o sută de lucrări, adunate într-o expoziție, *Poeme pentru păsări și extraterestri*, după numele unui volum anterior. „Lansarea” am făcut-o la Biblioteca Județeană din Pitești. Au urmat Biblioteca Națională, Brukenthal, Casa Pogor, Casa Panait Istrati etc. Tot atunci i-am cunoscut pe Malvine Mocenco, de la Golești, și pe Dorin Grecu, de la Catedra de Artă Religioasă din Pitești. I-am cooptat pe amândoi într-un proiect mai amplu. Mihai Sachelarie, directorul Bibliotecii din Pitești, ne-a susținut. Am abandonat o vreme Noul Testament, patristica, „lucrurile serioase”. Desenam poeme de dimineață până seara. I-am vândut prima planșă episcopului Calinic. M-am pomenit cu el la Pitești, în ajunul vernisajului. A stat două ceasuri, citind planșă cu planșă. La un moment dat i s-a înmuiat glasul și s-a făcut palid. Ajunsese în fața unei vitrine cu șase lucrări, între care „România mea/ta”. Conturul răsturnat al României era alcătuit dintr-un poem tricolor, iar înăuntrul conturului numele importante ale istoriei naționale au fost tăiate și înlocuite cu nume din subistoria recentă. În locul lui CAROL I, Stalin; în locul lui EMINESCU, Iliescu; în locul lui MIHAI I, Ceaușescu etc. Ce-l îngrozise a fost înlocuirea lui ISUS cu Iustinian Marina. În fața „blasfemiei”, Calinic a oftat din rărunchi și m-a rugat să-i vând planșa pe loc. N-am avut încotro, am cedat „creștinește”, dar peste câteva zile o altă variantă i-a luat locul celei vechi, în vitrină.

7 ianuarie. Ioan Botezătorul. Cu siguranță nu e sfântul „intelectualilor”. Nici măcar sfânt. Ioan Botezătorul e Tunetul pe pământ, „nănașul lui Dumnezeu”, cum spune o baladă. Chintesența omului neînfricat, demn, care pune cu orice risc punctul pe „i”. Câți asemenea inși cunosc sau am cunoscut? Printre intelectuali, puțini: Paul Goma, Vintilă Horia, Doina Cornea, Bukovski, Jean Raspail, Ellul, apoi, ultimii trei papi. Li se adaugă vreo câțiva călugări și mulți, foarte mulți copii. Ioan Botezătorul ar trebui declarat „patronul copiilor”, sau al copilăriei. Paul-Victor e un Ioan Botezătorul în miniatură: franc, curajos până la inconștiență, pur. Curajul vine din puritate. Nu există curaj al oamenilor imorali sau perversi. Bădăranul nu poate fi curajos. Doar insul pur și civilizat. Dar nu rafinatul, mondenul, pațișoiul. Curajul necesită franchise, iar aceștia și-au anulat-o prin „exerciții de stil”. Recitesc balada pe care am inclus-o și în *Teme, personaje, sărbători...* Se povestește că un grup de vânători a găsit „cătredră” un „cerbușor surișor”, pe care l-a adus acasă. Dar când au vrut să-l sacrifice, animalul a început să vorbească: „Ho, ho, ho, nu săgețați,/ viața nu mi-o luați,/ că eu nu-s cerb cum credeți/ și după cum mă vedeți,/ ci-s Ion/Sânt-Ion/ nănașul lui Dumnezeu”. Apoi „cerbușorul” își deapănă viața. Maica lui îl blestemase, când încă nu fusese înțărcat, să „fie fiară în pădure” timp de nouă ani și nouă zile. Apoi să „dureze o mânăstire” cu nouă uși, nouă altare, „cu ferestrele spre soare”. În fața acestei mânăstiri se aflau doi brazi „îngemănați”, iar la tulpina lor, „un pat mândru-ncheiat”. Pe acest pat stăteau pruncul Isus și Maica Domnului. Isus plângea întruna. Maria, pentru a-l potoli, i-a promis întâi să-l ducă „la umbra mărilor”; apoi, „la umbra bradului”; apoi, că-i va da „luna și cu stelele,/ soarele cu razele”. În van. Abia când pruncului i s-a promis botezul ce urma să fie săvârșit de Ioan, el a încetat să plângă. ♦ Primit, pe e-mail, o fotografie care ar merita „Premiul Oscar al cretinilor”. Într-o

pădure de mesteceni, iarna – totul e alb și țurțuri grei atârnă de pe crengi –, un tânăr georgian pozează în chiloți, dar purtând pe cap o cușmă. Stă cu un genunchi ușor îndoit, cu mâna stângă în șold, cu dreapta pe capul unui bust al lui Vladimir Ilici Lenin. La piept poartă o cruce ortodoxă enormă, de peste jumătate de metru lungime. Rânjește transfigurat. Nu-i lipsesc decât sticla de vodcă și kalașnikovul.

9 ianuarie. Ieri, zi de coșmar. Am avut „șantier”. Ca să măresc o cameră, a trebuit dat jos zidul care o despărțea de altă încăpere. Praf, gălăgie, nebulie. În plus, unul din meșteri m-a lăsat baltă. A venit abia seara pentru a mă anunța că „nu mai vine” (asta după ce m-a ținut în așteptare șapte ore). Am frecat menta conversându-mă cu alt „meșter” despre... „nemurirea prostiei și nesimțirii la români”. Se va relua „șantierul” zilele următoare. Unde să mă ascund? Un motiv de satisfacție, totuși: P. a reușit să-mi taie gardul vechi cu drujba. Lemne uscate pentru două ierni. Părintele Irineu Fărcaș de la München mă invită să țin o conferință, împreună cu Victor Rebengiuc, despre „Marele Inchizitor”. Data însă e prea aproape, jumătatea lunii februarie, și eu sunt concentrat pe Evanghelia după Luca. Îl propun pe Toader Paleologu. Mă bucur să aflu vești despre Pavel Chihaiia.

12 ianuarie. Ieri, ateii francezi au demonstrat pentru „libertatea de expresie”. Evident, pentru libertatea *lor* de expresie, împotriva religiei, împotriva dreptei creștine, împotriva Europei creștine. Astăzi, cei care nu s-au aliniat, ieri, în frontul comunist-ateu sunt denunțați drept „inamici ai poporului”. Singurii care mai îndrăznesc să gândească și să scrie cu adevărat liber „au derapat”. E incredibilă nelumea în care supraviețuim iluzionându-ne că n-am murit deja. „Liberi” sunt doar politrucii și „patrioții” din serviciile secrete. Dar vai de cozonacul lor, nu

le doresc nici dușmanilor asemenea „meserii”. Cine nu-i în stare să facă nimic din viața lui ajunge politician, măcelar-soldat ori spion.

13 ianuarie. Dimineată mi-a telefonat Marilena Rotaru. Cu vocea sugrumată mă întreabă dacă am aflat vestea. „Ce veste?” „A murit Valentin Nicolau”. Infarct în mașină, aseară, la București. Ieri vorbisem cu Valentin despre „Seria C.B.” (lucrări teologice), pe care dorea s-o publice la Editura Nemira. Tot la Nemira urma să apară Noul Testament. Se implicase direct în confecționarea copertelor. Semnasem contractul pentru Evanghelia după Luca. Trebuia să vină la Curtea de Argeș duminică. Valentine, Valentine, n-am să ți-o iert niciodată! Erai singura mea verigă, singurul motiv de a mai „funcționa” în România. Cum să-ți spun: „Dumnezeu să te odihnească”? E absurd. Lasă-te de glume!

16 ianuarie. L-am revăzut pentru ultima dată pe Valentin N. în camera lui de la București, întins pe masă. Deși l-am implorat să se ridice (de când mă știu fac asta în fața unui mort), a rămas neclintit. Trupul mi s-a părut masiv, enorm și foarte greu. Aveam impresia că în orice secundă masa pe care zăcea se va prăbuși. Încă o dată neputincioasa mea credință a eșuat. Dar nu mă dau bătut. Am să le strig mereu celor morți să se ridice din mormânt. Chiar dacă nu mă ascultă niciunul. Credința e un pariu, nu în sens pascalian, negustoresc, ci în sensul de risc. Nu câștigi dacă nu riști. Și apoi, cum îți dovedești credința dacă nu te rogi pentru „lucruri absurde”? În primul rând pentru lucruri „absurde”, cum ar fi învierea morților. Am impresia că nimeni nu se mai roagă pentru așa ceva, deși mulți se proclamă creștini. Ce fel de creștini? Pentru ce se roagă? Pentru bani, pentru amor, pentru mașini de lux, pentru pieirea dușmanilor? Nu, când te

rogi, te rogi *pentru viață*. Numai pentru viață! Pentru învierea morților, care este miracolul suprem al Vieții și fundamentul credinței creștine. Când anume te rogi pentru învierea morților? Tot timpul, dar mai ales în fața unui mort. Când anume te rogi pentru sănătate? Când ești bolnav. O să mi se spună că sunt tâmpit, oricum mă rog degeaba, nimeni n-a înviat până acum. Nimeni n-a înviat în urma rugăciunilor mele, dar Lazăr a înviat, dar Tabitha a înviat, dar Eutychos a înviat (sau nici n-a apucat să moară, datorită rugăciunilor lui Pavel). Dacă nu îndrăznim să spunem, atunci când suntem lângă un mort: „În numele lui Isus Hristos, ridică-te!”, degeaba ne mai numim creștini. Nu e film, nu e poezie, nu e retorică. E simplu act de credință. Am văzut o carte deschisă pe masa lui Valentin, *Evangheliile apocrife*, ediția de la Polirom, cu ilustrații. Nu m-am uitat la ce text era deschisă, dar îmi doresc ca această carte să nu mai fie închisă niciodată. În amintirea lui mă încăpățânez să duc la bun sfârșit Evanghelia după Luca. Și încă un lucru: nici nu-și dau seama unii oameni câtă tristețe lasă în urma lor. Eu pot muri liniștit în privința asta. Nu voi lăsa multă tristețe după mine.

18 ianuarie. În decembrie am fost invitat la Muzeul Carol I din Brăila să țin o conferință: „Aspecte mai puțin cunoscute despre sărbătoarea Crăciunului”. Le-am propus celor doi directori „pachetul Eliade”, salvat în toamna lui 1996 la Paris. S-a rezolvat, încep problemele! E a treia sau a patra instituție, până acum, care spune „da”. Apoi „da”-ul devine „să vedem”; suma se micșorează până la derizoriu, iar în cele din urmă, după „evaluarea specialiștilor”, „ne pare rău, nu se poate”. E vorba totuși de Eliade și de un mic tezaur. *Enfin*. Dacă aș avea timp, aș edita chiar eu întregul pachet, dar nu poți fi și biblist cu normă întreagă, și patrolog, și editor, și pomicultor, și bucătar, și polițist, și primar, și eliadolog. Deși România la asta te obligă.

20 ianuarie. Zile de melancolie. Mă simt, încă o dată, înghițit, sfârtecat, păpat de „Soarta Destinului”. Valentin N. era colacul românesc de salvare, pe care-l descoperisem când nu mai aveam absolut nicio speranță. Nu pentru „opera” mea, ci pentru Noul Testament. După dispariția Editurii Adevărul am rămas în aer. A doua ediție a Evangheliei după Matei, îmbogățită cu peste șaiszeci de pagini, ameliorată stilistic, așteaptă de doi ani, gata paginată, în ordinator. Am pierdut zeci de ore inventând „planuri de salvare”, ba chiar demarasem tratative pentru crearea unui site cu toate traducerile în PDF. Valentin a prins de știre, m-a contactat, el, n-a așteptat să-l trag eu de mânecă, așa cum fac majoritatea secăturilor „importante” din domeniu, s-a urcat în mașină, a venit la Curtea de Argeș, am bătut palma. Toate se întâmplau astă-toamnă, prin octombrie. Așadar acum cinci luni nu-l cunoșteam decât din zvonuri: că ar fi fost omul lui Năstase; că a fost numit președinte al TVR pentru fidelitate PSD; că ar fi maestru în afaceri necurate cu editura, cu radioul etc., etc. Nu judec până nu cunosc. De aceea mă despart des: *pentru că am cunoscut*. Dar nu pot condamna pe neștiute, dinainte. Și cu Valentin am câștigat pariul. Era insul cel mai apolitic pe care l-am întâlnit vreodată. Habar n-am dacă era de stânga, de dreapta, PSD-ist, liberal, țărănist sau malagambist. Îl interesau oamenii și cărțile. Mai ales teatrul. La prima întâlnire mi-a oferit un *matton* de peste cinci sute de pagini în care-și adunase piesele publicate sau jucate. Așa am descoperit parabola despre Anticrist, superbă reușită, dacă n-ar fi tonul cam vulgar pe alocuri. Într-una din vizite (unde or fi pozele?) i-am arătat cimitirul mânăstirii Curtea de Argeș, unde se află mormântul Elenei Lupescu, iar la întoarcere s-a încăpățânat să încuie, cu mâna lui, ușa de la bisericuța de lemn prevăzută cu un zăvor special, greu de manevrat. Nu s-a lăsat până când n-a izbutit. Atunci i-am intuit caracterul. Eu aș fi rezolvat „gordianic”: